

Miespä Taavi Taivaltaja,
tunnettu takarivistä,
kulkee tietä kiirehettä,
mielen rauhaisan keralla,
kuni sankari sotaista,
mennein aikain taisteluissa,
esikuva kulkijasta,
oman itsensä oloinen,
kuin on Sven sodankävijä,
Tuuvan kuulusta suvusta.

Älyäpä äijäsellä,
ukon vanhan viisautta,
eipä nähneet ukkomiehet,
äkänneet ei akkapuolet,
puhumatta poikasista,
liituroitaa kantavista.

Eli Taavi taitavasti,
kävelipä köyhänlaisna,
eikä vaatteet vaihtunehet,
puhdistuneet puhtahiksi,
paikat polvein peitoksena,
takkikin takaa risainen.

Kalvoi huoli kulkijoita,
miehenpuolten miettehiä,
eipä taida Taavisella,
köyhän lailla kulkijalla,
olla kaikki paikallansa,
järki päätäkään pakota.

Eli kansa kukkuloilla,
oman onnensa varassa,
oli kullat kaulasissa,
helyt korvien koruina,
koneet lasten lemmikkeinä,
harrastuksetkin rahaisat.

Kulki Taavi tutkiskellen,
esitellen eurostansa,
kuulostellen, katsastellen,
menoakin ihmetellen,
mistä saavat mammonansa,
varat juhlavaan elohon,
meneväiset miehenpuolet,

naiset näyttävän näköiset.

Aika kulki kiivahasti,
elo varsin vauhdikkaasti,
sivuun jättäin Taavisemme,
takarivin taivaltajan.

Eikö viisaus valaise,
taito Taavia tavoita,
liikuttamaan eurosia,
osakkeita ostamahan?
Tätä kansa kummasteli,
ihmetteli päivitellen.

Koitti sitten yllättäen,
aika uusi arvaamatta,
lama iski oottamatta,
talouden taltuttaen,
pysähdyttäin tehtahia,
täyttäen isot varastot,
mietti miehet, tutki naiset,
ihmetteli päivitteli,
ikäloppu ihmisetkin,
siinä nuoriso mukana
mitä on ihmisten edessä,
arjen työnä vartoomassa.

Tätä Taavi kuulosteli,
itseksensä ihmetteli,
mistä ihmisten hätänen,
levotonpa mielinenkin,
eikö senttiset sikiä,
enentyne euroin määrä,
rahapuuksi tammen lailla,
leveäksi lehvästöksi?

Istuu Taavi yksiksensä,
eurostansa ihmetellen,
mikä on voima lanttisella,
poletilla pikkuisella,
kun se viepi mielenrauhan,
kaataa instituutiotkin,
antaa rauhan Taaviselle,
yhden euron haltijalle.